

meget betydeligt. Nu gaar jo, som det er sagt, enhver Tjenestekarl paa Jagt, og en Dreng skal, saasnart han er bleven konfirmeret, have sin Bøsse at løbe med om Søndagen. Nu skulle de jo ogsaa have Rifler. Spørgsmaalet er, om disse just ville afløse Bøsserne; det tror jeg ikke; i ethvert Fald tror jeg ikke, at Riflerne vilde gjøre saa megen Skade som Bøsserne. Naar nu denne Indtægt blev givet Kommunens Kasse eller de Fattiges Kasse, ser jeg ikke, hvorfor det skulde være en Foranstaltning, der maatte eller vilde møde en saa stor Modstand. Naar Indtægten af Jagttegnene tilfaldt de Fattiges Kasse i hver Kommune, saa vilde, selv om blott eller tyve Mennesker i hver Kommune løste Jagt-tegn, Jægerens Antal indskrænkes i en ganske overordentlig Grad, og Kommunerne vilde faae en Indtægt, som i Sognekommunerne paa Landet slet ikke vilde blive betragtet med Foragt, og den Ufsik, som ikke alene gaar ud over Wildtet, men ogsaa tidt gaar ud over Medmennesker, og som i det Hele taget har en fordærvelig Indflydelse paa Ungdommen, at enhver render med en Bøsse, navnlig om Søndagen, enten han forstaar at skyde eller ei, vil blive afflasset; saa jeg vil rigtignok bede om, at man ikke vil lade den gode Tanke, som det ærede Medlem for 10de Kredss fremsførte, falde. Efter min Mening er der som jagt intet Middel, der vil virke bedre for Fredning af Wildtet, end en Indskrænkning af Retten til at udøve Jagten. — Der er et andet Spørgsmaal, som staar i Forbindelse dermed, men den Sag tror jeg det vil være meget vanskeligt at sætte igjennem her i Landet — der har været rørt ved den før, saavel her i Thinget som i det andet Thing, det vil sige, ikke i Form af Lovforslag, men det har været paa Tale — og det er den store Skade, som omstrefende Hunde og Ratter forøve paa Wildtet, hvilket kun kan forhindres ved en Hundestat. Det har ofte været paa Tale, som sagt. Jeg erindrer, at i det andet Thing en Mand, som nu ikke mere er Medlem af Thinget, Søren Rjør, ibrigt forfægtede Sagen, og det er efter min Mening et godt Middel til at bevare Wildtstanden, om man kunde faae en Hundestat. Det er desværre en bekendt Sag, at der paa hver Gaard og i hvert Hus holdes en Hund, og hver Gang Fjolf skulle i Marken, skal Hunden med ud, og den ødelægger ganske utroligt af Veg og Unger. Der er et Punkt i Lovforslaget om Medskydningen af Ratter, som godt kunde trænge til Udvidelse. Ratter have ikke Noget at gjøre i Marken, og dem skulde man have Lov til at skyde, hvor man traf dem, thi de

blot disse to Punkter, jeg skulde tillade mig at nævne.

Fischer: Der er bragt to Forslag frem under Diskussionen, som ligge udenfor Lovforslaget, og dem skal jeg tillade mig først at omtale. Det ene eller dem begge omtalte min ærede Nabo (Drenbøll) for et Dieblif fiden, men det var den ærede Sekretær (Naben), der først bragte det ene frem, nemlig Spørgsmaalet, om man ikke burde indføre Jagtkort som Betingelse for at have Ret til at drive Jagt; det andet Punkt var Spørgsmaalet om Fredning paa Helligdagene. Jeg skal sige om begge disse Forslag, at deres meget store Betydning for Jagten overser jeg paa ingen Maade, men jeg vil spørge de ærede Medlemmer, som have bragt Forslagene frem og støttet dem, om de tro paa Muligheden af at gennemføre dem. Det kan være, at man en Gang i Tiden kan komme dertil, men for Dieblifket tror jeg ikke, det vil lade sig gjøre. Jeg vil snarere tro, at det vil lykkes at gennemføre et Forbud mod Jagt om Søndagen end det andet Forslag; thi der var allerede i 1871, da Jagtloven forhandle-des, hos Mange en Stemning derfor. Det er sikkert, at det vilde bidrage til, at Mange afholdt sig fra at gaa paa Jagt, som egentlig ikke have noget Videre i Marken at gjøre i den Retning, men det kan paa den anden Side heller ikke nægtes, at der er mange Fjolf, for hvem Jagten om Søndagen, naar de ikke have Leilighed til at jage paa andre Dage, er en Opmuntring, som det maaste kan være noget ubilligt at forbyde dem. Imidlertid skal jeg med Fornøielse gaa ind paa Forslagene, hvis man tror at kunne gennemføre dem; men jeg tror ikke, det kan lade sig gjøre.

Den ærede første Taler (Griffen) reiste Spørgsmaalet om at begynde Jagten paa Hare og Agerhøns den 12te September, saaledes som jeg har foreslaaet, og bemærkede, at Agerhønsene ikke altid vare fuldt vogne den 12te September. Det er ganske sandt; det er de ikke, men de ville heller ikke være det den 20de. Den 12te September er en fra gammel Tid fastslaaet Tid til Begyndelse af Jagten, og naar man fastholder samme Dag nu, har man i Gjærningen fredet Wildtet længere, end man fredede det før, thi ved Agerbrugets Fremskridt er Foraaret kommet tidligere, og Ungletiden for Wildtet, navnlig for Agerhøns, begynder nu tidligere end i gamle Dage, da Markerne i Almindelighed om Foraaret stode oversvømmede med Vand, altsaa er det en Sag, der maa tale for at blive ved den gamle Datum. Paa den anden Side skal det indrømmes, at mærgelede